

Az első csók

és egyéb démonok

„Boszorkányság, szeánszok
és átkok? Végre egy igazi
borzongató Vörös pöttyös!
Ez tutira nem egyszer
olvasós kaland lesz.”

– Kalmár László Tamás

finep ●
selection

B E S S E N Y E I G Á B O R

„Bessenyei Gábor ezúttal természetfeletti lényekkel és szellemekkel varázsolja el az olvasót. Izgalom, borzongás, titokzatosság itatja át a lapokat, mi pedig főhősünkkel együtt keressük meg a válaszokat a rengeteg kérdésre. Jaj minden szellemnek és minden pokolbéli furcsaságnak! Egy igazán letehetetlen regény szereplői lettek.”

– *Kovács Alexa/K. A. Hikari, blogger*

„Nagyon szerettem *Az Olimposz legyőzése*-trilógiát, ezért már vártam Bessenyei Gábor újabb történetét.

Ez egy nem mindennapi szerelmi történet, ahol a főszereplő első párkapcsolatát misztikus események teszik érdekesebbé, miközben mi Patrikkal együtt éljük át az első ismerkedés nehézségeit, és próbáljuk megfejteni, hogy mit akarhat tőle egy folyton megjelenő kutya-szellem.”

– *Judi Alexandra*

B E S S E N Y E I G Á B O R

Az első csók

és egyéb démonok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Első nap

Október 1., vasárnap

FURCSA VOLT, HOGY MÁR NEM DOBOG A SZÍVE.

Persze anya vette észre.

Feltűnt neki, hogy már órák óta ugyanabban a pózban fekszik. Megpróbálta felrázni, de semmi. Hogyan is kelthetett volna fel egy halott kutyát?

A szobámba falfehér arccal nyitott be.

– Titán... elment... – hebegte.

– Mi az, hogy elment? – pattantam fel a laptopom mellől. – Megszökött? Valaki megint nyitva hagyta az ajtót? Miért nem mentél utána? Apa legalább keresi?

Titán a jámbor labrador és golden retriever keverékünk volt, nem ártott volna senkinek, de ezt csak mi tudtuk róla. Ha egy negyvenkilós, ismeretlen, szabadon grasszáló kutya keresztezi a járókelők útját, mindenki a legrosszabbtól tart. Nehogy bántsák!

– Nem úgy ment el... nem eltűnt...

– Hanem? – vontam fel a szemöldököm. Aztán leesett. – Nem, az kizárt!

Ráláttam az emeleti szobám ablakából, ugyanúgy feküdt ott, mint máskor. Esküdni mertem volna, hogy még a mellkasa is hullámzott, ahogy a levegőt vette.

– Biztos csak rohama van, máskor is merevedett már meg rohamtól – győzködtem magam, hiszen az állatorvos is azt mondta, epilepsziás lehet... de már vágattam is ki a szobámból. Aztán a lépcsőn lelassítottam. Nem akartam szembesülni azzal, ami lent várt rám, legyen az akár egy elpusztult kutya, akár roham. Megvártam, amíg anya mögém ér, és együtt mentünk ki az udvarra. Ő odakint megállt a pázsiton, és az utolsó néhány lépést egyedül tettem meg.

Akkor már biztos voltam benne, hogy baj van.

A mellkasemelkedés, amit az emeleti ablakból láttam, csak illúzió volt, Titán élettelenül hevert a betonon. Odaléptem, és megsimogattam. A szeme üvegesen meredt a semmibe. Vége volt.

Meghalt a kiskutyám.

A negyvenkilós kiskutyám.

Sírás kaparta a torkom, de anya mögöttem állt, és nem akartam bögni előtte. Inkább csak tovább simogattam Titánt. A bundája ugyanolyan selymes volt, mint addig, a halál nem koptatta meg a puhaságát. Hosszú fekete szőre volt, és imádta, ha fésülgetik. Most gubancokat keresgettem a bundáján, találtam is néhányat, mégsem tudtam, mit tegyek. Fésüljem át? Még egyszer utoljára? Van ennek értelme? Mert életében ugyan szerette, de most már...

nem

élt.

És eddig bírtam. Berohantam a házba, hogy végre megsirathassam a kutyám, de odabent is csak fújtattam, a könnyek belém szorultak.

Amikor legközelebb kimerészkedtem, Titán szemét lecsukva, a bundáját rendezetten találtam. Apa fésülte ki. Máskor is majdnem mindig ő csinálta, talán most is így volt a helyes. Megérintettem a kutyám testét, ami mostanra már elhült.

Még soha nem éreztem élettelen test hidegségét.

Apa lopakodott mögém. Magas, vékony férfi, aki gyakran görnyedten vagy meghajtott fejjel jár, mintha nehezen viselné, hogy az emberek fölé magasodik. Most a kevés ránca mintha mélyebben szántott volna az arcába, meglátszott rajta a veszteség, és hiába nézett rám, a tekintete elkalandozott, a távolba csúszott a fejem felett.

Hallottam, ahogy anya a konyhában felhívja a hamvasztókat, és megbeszéli a részleteket, többek között azt, hogy hiába van vasárnap, egy órán belül eljönnek Titán testéért, mi pedig hófehér porcelánurnában kérjük vissza a hamvait. Anya vacillált a fekete és a fehér között, de hogy legalább a külsőségek ne legyenek végtelenül komorak, az utóbbi mellett döntött.

Nem akartam otthon lenni, amikor a hamvasztó cég kocsija megáll előttünk. Nem akartam látni, ahogy idegen kezek csomagtaratóba pakolják a kutyámat, felkészítve arra, hogy végleg eltávolítsák a világból. Utoljára még leültem a kinyúlt teste mellé, és percekig simogattam. Addigra már teljesen kihült. Végül sétálni indultam, hogy egyedül gyászolhassam.

Séta közben Titán fotóit nézegettem a telefonomon. Az elmúlt évben készüléket cseréltem, így a kölyökkori képei nem voltak előttem, de így is jól emlékeztem rá. Amikor hozzánk került, igazi kis gömböc volt, fekete szőrgolyó, a mellkasán egy hosszú fehér folttal, amitől úgy nézett ki, mint egy szőrös pingvin. Ahogy nőtt, gyakran a földön vagy lépcsőkön ülő emberek mögé lopózott, hátulról a

nyakukba ugrott, hogy a fülüket nyaldoshassa. Máskor pedig leszőkött a hátsó kertbe, és a bokorról legelte le a málnát vagy az uborkát. Imádta a gyümölcsöket és a zöldségeket.

Életemben először fordult elő velem, hogy annyira elmerültem a gondolataimban, hogy azt sem tudtam, merre megyek, de egyszerre azt vettem észre, hogy elkeveredtem a Tihanyi utcába. Nem szoktam erre járni. Más se nagyon, általában mindenki kerüli. Kerüli „a házat”. Ennek ellenére most is virágok és mécsesek sorakoztak előtte. A liliomok és az olvadt viasz illata bekúszott az orromba, temetői hangulatot teremtve, és még nyomorultabbá téve a kedvem. Talán mégsem kerüli mindenki ezt a helyet, és csak azért hiszem ezt, mert engem kiver tőle a víz.

De mi a francért van az, hogy amikor két év elteltével nézem a hervadó virágokat és az olcsó mécseseket, képes vagyok azt hinni, hogy a kutyám elvesztése legalább akkora fájdalommal jár, mint annak idején a kislány szüleinek fájdalma volt? Tudom, hogy nem szabadna így lennie, mert egy emberélet többet ér az állaténál... de Titán nekem több volt mint egy állat. És rohadtul fáj.

Inkább otthagytam a házat, mielőtt túlságosan rossz embernek érezném magam, és hazamentem. Ha a hamvasztók pontosan érkeztek, már el kellett vinniük Titán testét.

Mire visszaértem, az udvarunk üres volt. Vagy talán több is annál... elhagyatott.

Elindultam a bejárati ajtó felé, amikor megszólítottak a szomszédból.

– Mi történt nálatok? – kérdezte egy lány női hang.

Az alacsony oldalkerítés mellett a fiatal szomszéd nő állt. Erika. Hosszú, szőke haja szabadon omlott le a hátán, a szemében pedig mindig olyan pajkos fény csillogott, amitől az ember elhiszi, hogy

bármilyen örültségben a cinkosa lenne. Harminc múlt, majdnem kétszer annyi idős, mint én, de szerintem tizennyolcnak is eladhatná magát; én például az első találkozásunkkor kapásból letegeztem, ami így is maradt.

– Meghalt Titán – feleltem halkán. – A testét elvitték elhamvasztani.

– Nem! – kapta a szája elé a kezét, és a szeme máris megtelt könnyel. Nagy szeme volt, amiben könnyen elveszik az ember.

Nem lepett meg a reakciója, Titánt mindenki szerette, és (a postást kivéve) ő is így volt mindenkivel.

Beszédelegtem a házba, hogy ne lássam, ahogy Erika megsiratja a kutyámat. Egyáltalán nem akartam sírni látni. A friss szomorúsága nem illett az örök vidámságához. Vannak, akiknek jól áll a sírás, de az ő szépségét felszabdalják az arcán lepergő könnyek. Még csak két éve volt a szomszédunk, de az egész családom jól kijött vele. Mondjuk anya furcsállta, hogy egy ilyen csinos nőnek nincs párja, és nem igazán fordulnak meg nála férfiak. A csinoságával egyetértettem, annak viszont kifejezetten örültem, hogy nem járnak hozzá férfiak. Úgy éreztem, mintha így több jutna belőle nekem. Pedig semmi sem jutott...

Erikát, ahogy sokan másokat is, az „eset” hozta a városba. Ez egy kisváros, lenyomta az ingatlanárakat. Így ami a szülőknek elviselhetetlen fájdalom volt, az másnak olcsó házvásárlást jelentett. Rohadt dolgok ezek.

– Összepakoltál már? – kérdezte anya, amikor bementem a házba.

– Pont ezzel volt kedvem foglalkozni... – mormogtam.

– Akkor siess, a vonat nem vár meg.

– Muszáj ma visszamennem? – sandítottam fel. – Végül is, meghalt egy hozzátartozóm...

– Az osztályfőnököd biztos odáig lenne, ha a kutyád miatt nem mennél iskolába.

– Mikor hozzák vissza a hamvakat?

– Már holnap, de ne aggódj, megvárunk a temetéssel.

– Csodás... – dűnnyögtem. Nem akartam Titán halálát kifogás-ként használni, de elég pocskéul éreztem magam, hogy ne akarjak visszamenni a kollégiumba.

Nem mintha lett volna bebeszólásom a dologba. Két óra múlva már a vonaton zötykölődtem Debrecen felé. Az utazótáskám a frissen mosott ruhák és az elcsomagolt vasárnapi ebéd illatának érdekes egyvelegét ontotta ki magából, de ez a legtöbb csomagra igaz volt. Körülöttem táskák halma, az ülőhelyek hamar elfogytak – szerencsére én még időben befészkeltem magam az ablak mellé. Bár a vasárnap délután a kollégiumokba igyekvők ideje, én befordultam az ablak felé, hogy ne lássak senkit, és nehogy valami idősebb alak felcammogjon a vonatra, és elvárja, hogy átadjam a helyem. Nem volt kedvem jófejkedni senkivel.

A koliba későn értem, a szobánkat mégis majdnem üresen találtam. Csak Olivér, az egyetlen normális szobatársam bóklászott a folyosón. Jól kicsesztek vele a szülei, amikor Albert Olivér Gábornak nevezték el, és három keresztnévvel sújtották. Egyesek Olivérnek, mások Albertnek hívják, és szerintem sokan nem is tudják, hogy melyik az igazi keresztnéve. Olivér velem egyforma magas, szőke fiú, nagyobb darab, ő azt mondja, mackó típus, akihez szeretnek odabújni a lányok, de ez utóbbira még nem volt precedens, hiába van rajta már jó ideje az ügyön.

Ledobtam a táskám az ágy mellé, és mélyet szippantottam a szobai levegőből. Állott izzadság bűze szállt a fejembe, mintha nem

szellőztettek volna a hétvégén, és a pénteken itt hagyott szagunk foga-
gadott volna vasárnap is. Olivér is érezhette, mert azonnal ablakot
nyitott.

Ilyenkor általában rögtön elkezdjük kitárgyalni a hétvégét, de a
némaságból kikövetkeztette, hogy valami nincs rendben, és kér-
dezgetni kezdett. Erőt vettem magamon, és elmeséltem neki, mi
történt Titánnal, de még mindig annyira rongy érzés volt, hogy
nem akartam sokáig a témánál időzni. Felvettem, hogy menjünk
el a konditerembe.

Olivér nemet intett, majd a fejével a szoba két üres ágya felé bökött.

– Már ott vannak, gyúrnak – mondta. A hangja is brummogós
volt, mint egy igazi medvének.

A „gyúrnak” a két másik szobatársunkra utalt, akik általában
minden szabadidejüket a kondiban töltik, és a lökött haveri társa-
ságukkal szórakoztatják magukat. Nem elviselhetetlenek, de ha te-
hetem, inkább két lépés távolságot tartok tőlük. Az arcuk akkora,
hogy más már nem is nagyon fér melléjük, akkor meg mit erőlköd-
jek? Elsőben még együtt kezdtünk kondizni, de náluk normálisnak
számít, ha a legjobb barátjukat is folyamatosan szívatják, én meg, ha
lehet, inkább megúsznám az ilyen csesztetéseket.

Elővettem a gitáromat, és pengetni kezdtem. Olivér azt hitte, gya-
korlok, ezért nem faggatózott tovább, amiért igazán hálás voltam.
Próbáltam egy saját számot kitalálni, valami kellően gyászosat, de
eddig akárhányszor megszállt az ihlet, mindig kiderült, hogy aka-
ratlanul is egy ismert dalt koppintottam le. Most pedig még az álih-
let sem jött, ezért jobb híján a *Mad World*-öt játszogattam, de több-
ször is belerontottam. A szobaajtó legközelebb kevéssel a takarodó
előtt vágódott ki. A két szobatársam lépett be rajta röhögve.

Hogy ezek mindig röhögnek valamin...

Császár Dávid érkezett elsőnek, magas gyerek, hörcsögpofa, de az elmúlt évek edzései meglátszanak rajta, a válla széles, a karja izmos, a lába... hát, a lábnapokat nem szereti annyira. Hehe!

Rögtön odalépett hozzám, lekezeltünk, majd ugyanígy tett Bali Ádám is, aki természetre hasonlított Császárhoz, de az ő bőre vakítóan fehér, a haja aranyszőke, mintha a napba mártotta volna, az arca pedig egy fiúbanda lemezborítójára kívánczik. Kettejük közül ő volt az értelmesebb és az elviselhetőbb. A sokkal elviselhetőbb.

– Olyan búval baszott vagy – mondta nekem Császár, és már fordult is el, úgy folytatta. Mindig úgy beszélt, mintha a szája tömve lenni valamivel. Flegmán, lekezelően. – Mi van veled?

– Meghalt a kutyám – próbáltam rövidre zárni a beszámolómat.

– Mármint megdöglött – javított ki.

– Tessék?

– Az emberek szoktak meghalni.

– Na, most nyelvtannáciskodni fogsz? – röhögött Bali.

– Ez nem náciskodás, hanem így van. Az emberek meghalnak, a kutyák megdöglenek, kimúlnak, elpusztulnak. Válassz! Ez a kutya is ugyanúgy megdöglött, mint akármelyik másik.

– Az én kutyám nem megdöglött, hanem meghalt! – fortyantam fel. – Fogod?

– Mi van már, ma sem tolták beléd a dilibogyóidat? – legyintett Császár, majd a fejével jelezte Balinak, hogy mehetnek zuhanyozni.

– Hagyd rá! – nyugtatott Olivér, miután kiléptek a szobából –, bunkónak született.

– Tudom – húztam el a szám, de képtelen voltam elengedni a dühöm. Utálok, amikor leblokkolok, és nem tudok visszavágni. Persze, mit is mondhattam volna? Magyarázzam neki, hogy milyen volt

Titán, hogy egy ilyen élőlény biztosan nem megdöglik, hanem igenis meghal? Magyarázzam, egy *ilyennek*? Felesleges.

Megvártam, amíg Császár és Bali visszajön, és csak utána mentem zuhanyozni. Azt hittem, a víztől lehiggadok, de tovább dühögtem. Gyűlöltem, hogy leftymálják a vesztéségem.

Nem akartam tovább erőltetni a beszélgetést, ezért kivártam a takarodót jelző csengőt, és csak utána mentem vissza a szobába. Pechemre még mindenki ébren volt, a villany felkapcsolva.

– Még mindig savanyú a képed – jegyezte meg Császár. – Na, jó, igyál egy kis szíverősítőt! – Majd meglóbált a kezében egy apró üveget. – Jó kis hazai.

– Tedd már el! – dörrent rá Bali. – Mindjárt ideér a tanár.

– Nyugi van... – lazázott Császár, de azért gyorsan eltüntette az üveget a szekrényében.

És már meg is hallottuk a cipők kopogását a folyóson. Mindenki bevágta magát az ágyába.

– Itt miért van még felkapcsolva a villany? Nem hallottátok a csengőt? – nyitott be az éjszakai ügyeletes, de nem várt választ, hanem már nyomta is le a kapcsolót. – Jó éjszakát!

Pár percig csend volt, ilyenkor mindenki kívár, hogy a tanár messzire érjen, de utána újra folytatódik az élet. Annyi a titok, hogy halkán kell bandázni, és a villanyt soha nem szabad felkapcsolni.

Császár máris kimászott az ágyából, és az üvegét kereste. Minden vasárnap becsempészett valami piát, nem sokat, csak épp annyit, hogy elmondhassa, megint megcsinálta, aztán este megitta. Vagyis megittuk.

– Beszálltok, vagy mi lesz? – kérdezte.

A sötétben láttam, hogy Olivér és Bali is mozdul, és meghúzzák az üveget. Nem rajongtam ezekért az estékért, mert tartottam a

lebukástól, de én is mindig beálltam a sorba, igaz, mindig csak annyit ittam, hogy Császár ne kezdessen ki miatta.

– Mi van, Eppel? – szólta oda nekem Császár. – Te nem jössz?

– Kösz, kihagyom – szűrtem a fogaim között.

– Most megsértődtél, hülyegyerek?

Összeszorítottam a fogamat, és inkább nem szóltam semmit.

– Hé! – csattant fel Császár, de most békülékenynek tűnő hangot ütött meg. – Még mindig a kutya miatt fújsz? Állandóan azt mondogattad, hogy folyton dögvóráson van, lehet, hogy jobb is neki, hogy megdőglött, nem?

– Ne legyél már ennyire gyöker! – szólta neki Bali.

– Most mi van? – értetlenkedett Császár.

A vicc az, hogy tényleg nem értette, mi a baj, ő így akart vigasztalni. Bennem viszont elpattant valami... vagy inkább eltört? A mécses...? Titán tényleg beteges kutya volt, de hogy jobb lett volna neki a halál? Hogy az én kiskutyámnak, akit kölyökkora óta ismerem, jobb halva, mint élve mellettem?

Nem bírtam tovább tartani, az egész nap visszafojtott sírás most tört ki belőlem. De miért itt, miért most? Miért nem tudtam otthon bőgni, nyugiban? De nem volt mit tenni, szipogtam és sírtam. Megpróbáltam a párnámba fúrni a fejem, hogy elfojtsam a zajokat, de ez aligha sikerült.

– Most már bőg is, baszod... – hallottam meg.

Senki nem reagált rá, de a hangokból kikövetkeztettem, hogy Olivér és Bali visszamásznak az ágyukba. Véget ért az iszogatás. Én viszont csak sírtam és sírtam. Megsírattam egy elvesztett barátot.

Mire sikerült lenyugodnom, a többiek már elaludtak. Biztosra vettem, hogy ezt a kis kitörést holnap kegyetlenül meg fogom bántani. Mindegy, volt már rosszabb is.

Hirtelen ébredtem. Talán nem is aludtam igazán, csak elbóbiskoltam, és félálomból riadtam fel. A szemem még nedves volt.

Egy különös, erőteljes szag rázott fel.

Ázott kutyaszagot éreztem. Egy pillanatra befúrta magát az orromba, de gyorsan el is illant. Nem foglalkoztam vele, de a bensőmet idegenség érzése nehezítette el. Azelőtt még soha nem tapasztaltam ilyet.

Szopora, halk szuszogásra figyeltem fel. A szobatársaim? Nem, ebben volt valami állatias. Egész testemben megremegtem, és kellett egy kis idő, mire lenyugodtam. Füleltem egy keveset, de a hangok megszűntek.

Kidörgöltem a szememből az utolsó könnycseppeket. Örülhettem, hogy csak rövid időre aludtam el, és nem összetapadt szemhéjjakkal ébredtem. Kiszálltam az ágyból, hogy kimenjek inni, amikor megláttam az ajtóban...

Titán ült ott.

Az ajtóban ült a halott kutyám.

A mellkasa lassan mozgott, mintha szuszogna.

Felemelte a fejét, és rám nézett. A pofája torzan vicsorgott, ínyén felszaladt a bőr, pont, mint a rohamaikor.

Ordítani akartam. Felkelteni mindenkit, hogy más is lássa ezt a képtelenséget, de a szó és a kiáltás a torkomon akadt. Éreztem, ahogy a hideg libabőr végigpattogzik a testemen. Féltem.

Reszkettem.

Alig mertem Titánon tartani a szemem, de az feltűnt, hogy a szőrének volt valami halvány, kékes fénye, ami még sötétebbé tette a szoba árnyait. Mintha egy szellemtest ragyogott volna előttem.

Tettem egy ösztönös, reszkető lépést hátra, mire Titán felállt, rám mordult, majd átsiklott a zárt ajtón. Egyszerűen eltűnt a szemem elől.

Csak a jeges dermedtséget és az ázott kutyaszagot hagyta maga után.

Mégis mi a franc volt ez?

Visszaugrottam az ágyamba, a fal felé fordultam, és reggelig nem is mertem arra nézni, ahol Titán szellemét láttam.

Második nap

Október 2., hétfő

ÉJSZAKA ALIG ALUDTAM, az ébredés mégis megkönnyebbülést hozott. Titán rémalakja eltűnt, de készülődés közben így sem bírtam levenni a szemem az ajtó előtti hűlt helyéről. Mosakodáskor hideg vízzel locsoltam az arcom, de a világ váratlanul idegen lett, nehezen ismertem ki magam benne. Szükségem volt valami ismerősre, valami biztonságot adó, kellemes élményre. A reggelit kihagytam, és lelombozva álltam a második emeleti termünk folyosóját körbeölelő korlát mellé. Korán érkeztem, a túloldalon még nem várt senki, így jobb híján az alattam tátongó aula unalmas jövés-menését figyeltem.

Fölrémlett Titánra, ahogyan az éjszaka álmomban megjelent. Mert az kizárt, hogy szellemkutyák vernek tanyát a kollégiumi szobámban. Ez nem lehetett más, csak egy kicseszettül élethű álom. Bár kellemesebb álmot is el tudnék képzelni. Mondjuk vele, a túloldalról. Ha éppen ott lenne...

– Nélkülem kezdted a szemezgetést? – vágódott mellém a reggeliről érkező Olivér, és kajánul a képembe bámult.

– Nem téged hiányoltalak, elhiheted... – böktek fejjel a szemközi folyosó felé.

De már nem volt időm sopánkodni, a túloldalon hirtelen megjelent egy elbűvölő alak. Már régebb óta ismertem őt, a párhuzamos osztályba jár. Igaz, a köszönésen kívül még alig váltottunk szót, az elmúlt hetekben mégis valami megváltozott.

Emma a szünetekben gyakran támasztotta a korlátot az osztálytermük előtt a legjobb barátnőjével, és feltűnt, hogy néha rám téved a tekintete. Először hülyének hittem magam, de egyre többször vettem észre, hogy felém néz, amit viszonzni kezdtem. Egyszer-kétszer direkt tartottam a szemkontaktust, hogy lássam, nem csak képzelődöm-e, és ő állta a pillantásaimat. Aztán felváltva jöttünk zavarba, és mikor ki hajtotta le először a fejét.

Ez a bizsergető játék néhány hete kezdődött, nem sokkal azután, hogy Kőszegi Emma szakított a barátjával, egy negyedikes sráccal. Nem tűnt nagy szerelemnek, talán ha két hetet lehettek együtt, de legalább neki már volt kapcsolata, míg az én tapasztalatom a nullával egyenlő, sajnos.

Közben megkezdődött a szokásos reggeli szeánsz, Emma és a barátnője elindult a mosdó felé. Ahhoz, hogy a legrövidebb úton juszanak oda, balra kellett volna indulniuk, viszont ők mindig jobbra tették meg az utat, hatalmas kerülővel, de így elhaladva előttünk. Ilyenkor mindig odaköszöntek nekünk, mi pedig vissza. Ez volt az egész napi társalgásunk.

Olivér szerint így akarták felkínálni a lehetőséget, hogy beszélgetést kezdeményezzünk, de mi balfaszok voltunk ehhez. Már mint ezerszer elképzelttem a helyzetet, kész dumáim voltak az alkalomra, de azok valahogy soha nem jöttek a számra. És ha léptem volna is, a legnagyobb félelmem mindig visszahúzott: *Mi van, ha félreértettem*

valamit? Mi van, ha Emma nem is engem néz, mi van, ha másvalaki miatt jár erre a mosdóba minden reggel?

Itt, a folyosón soha nincs egyedül az ember, ha megszólítom és beégek, arról mindenki azonnal tudni fog. Csak biztosra lehet menni, mert elviselhetetlen a szégyen, ha mások megtudják, hogy olyan valaki tetszik neked, akinek te nem. Ez nem fordulhat elő velem. Nekem csak a százszázalékos bizonyosság elég. Vagy ha lehetne, inkább száztíz...

Olivérrel lassan elfordultunk a korláttól, hogy szemből lássuk a folyosót, így az érkező lányokat is. Már rutinosan csináltuk ezt a mozdulatot, úgy fordultunk, mintha csak meguntuk volna a nézeledést, és jobb híján bámuljuk a folyosói jövés-menést. Pedig rohadt nehéz volt úgy tenni, mintha nem érdekelné Emma érkezése. A hosszú, egyenes haja olyan mélyfekete volt, mintha maga az éjszaka lobogna utána. Veszélyesnek tűnik, de nem az. A szeme nagy, aranyos mangaszem. A színéről viszont fogalmam sem volt. Nem sokszor láttam közlről, meg a szemszín amúgy is lényegtelen dolog, csak arra jó, hogy bárkinek bókolhass vele. A szája viszont... Az ajkát mintha csak az arcára festették volna, az íve és a teltsége is tökéletes.

És ezért nehéz ez az egész szarság. Mert Emma szép. Nyálcsorgatósan gyönyörű. Én meg... fogalmam sincs. Nem mondanám magam rondának, alkalmanként még gyúrok is, de egyszer ilyennek látom magam, máskor meg olyanak. Nyáron sok minden változott, elértem, hogy anya végleg leszálljon az öltözködésemről, most már nincs bebeszólása, én választom a ruháimat, lecseréltem a szüleim kiöregedő fodrászát, lett is belőle sértődés, de legalább most már egy olyan srác vágja a hajam, akinek van fogalma a trendekről. Gitározni kezdtem, és az erősítésre is jobban ráfeküdtem, már amennyire gépek nélkül, egykezes súlyzókkal otthon ez lehetséges. Már nem

voltam az a vézna, lenyalt hajú lúzer, sokkal jobban éreztem magam a bőrömben, mint az elmúlt két évben, de akkor is... Hogy a francba dönti el magabiztosan az ember, hogy milyen a külseje, ha még annyira sem futotta tőle, hogy kapcsolatba kerüljön egy lánnyal? Amíg más nem mondja meg, minden csak fantázia.

Emma mellett ott tipegett, a barátnője, Réka, aki ugyanabban a kisvárosban él, mint én, általánosban évfolyamtársak voltunk, de ez csak annyit jelentett, hogy vágtam, ki ő. Soha nem kerestük egymás társaságát. Ezen mostanában már szívesen változtattam volna, de most cuppanjak rá azzal, hogy „hé, földim, haverkodjunk!”? Még egy hülye is levenné, hogy csak Emma miatt teszem. Réka szőke lány, ő is csinos, de ő teltebb, mint Emma. Olivérnek jó lehet... Képzletben megszívtam a fogam. Gyűlöltem magam ezért a gondolatért, hiszen nem az a fajta vagyok, aki szerint kövérek a kövérekkel, szépek a szépekkel, csúnyák a csúnyákkal járjanak. Már csak azért sem, mert fogalmam sincs, hol van az én helyem.

Közben Császár is felcaplatott a lépcsőn. Korábban befejezhette a reggelit, mint Bali, és neki nem szokása várni. Rögtön odaugrott a folyosón álldogáló lányok egyik csoportjához, és mintha csak bolondozna, ölelgetni kezdte őket. Mostanában jöttem rá, hogy ő ilyenkor teszteli, kivel mit tehet meg, hogy melyik lánnyal merre fejleszhető a kapcsolata. A legtöbben gyorsan és finoman lepattintották, mások viszont durván helyre tették. Császár velük nem is szórakozott tovább, de az egója nem engedte, hogy hagyja magát megalázni, úgy-hogy ilyenkor számonkérően felkiáltott, hogy „mi van, itt a nagy piccsák korában már senki sem érti a játékot?”. És játszott a menő arcot.

Játékot, mi? Aha.

A falu bikája közben Emma és Réka elé lépett, de mielőtt bármit is tehetett volna, Emma azonnal megálljt parancsolt neki.

– Meg ne próbáld! – szólt rá ellentmondást nem tűrően.

Elmosolyodtam, amit Császár is észrevett, és láthatóan nem tett szert neki.

– Sziasztok! – köszöntek ránk a lányok, és indultak is tovább.

– Sziasztok! – köszöntünk vissza, és már felkészültünk, hogy jó hosszan utánuk nézzünk, amikor észrevettem, hogy Császár még mindig engem figyel, és valamiféle megértés suhan át a tekintetén. Ahogy az arcára felszaladt a rosszindulatú mosoly, tudtam, hogy akar valamit. *Ne most, te gyökér!* – könyörögtem fejben.

De, most...

– Jó látni, hogy már nem sírdogálsz – szúrta oda.

A lányok megálltak, a tekintetüket kettőnk között járatták.

– Valami baj van? – kérdezte Emma tapintatosan. – Mármint... ami miatt sírnod kellett...

Fogalmam sincs, a köszönéseket leszámítva mikor beszéltem vele utójára. Talán egy éve, és akkor is csak arra volt kíváncsi, hogy magyarul milyen címeket adtak az évfolyamnak fogalmazásra. Az elmúlt hetekben annyiszor elterveztem már, hogy milyen lesz a következő beszélgetésünk, miért pont így kellett történnie?

De nyugi, ebből még jól is kijöhetek...

– Nem sírtam – erőltettem mosolyt magamra, miközben Császár felé böktém. – Csak *ez* itt nem tudja megkülönböztetni az érzelmeket. Nem sírtam, hanem szomorú voltam, mert tegnap halt meg a kutyám.

– Ó, részvétem! – sajnálkozott Emma. – Tudom, milyen rossz, egy évvel ezelőtt az én kutyám is meghalt.

Olivér, mintha csak órán lenne, jelentkezett, és amikor már minden tekintetet magára vont, hevesen Császárra mutogatott.

– Megdöglött – mondta mosolyogva.

– Hogy mi? – vonta össze a formára szedett szemöldökét Emma.
– Szerinte a kutyád nem meghalt – mutogatott Olivér még mindig Császárra –, hanem megdöglött.

– Mi van? – hördült fel Császár, aki csak most eszmélt rá, hogy rosszfiúként rángatták bele a beszélgetésbe.

– Szerinted a kutyák megdöglenek? – szegezte neki a kérdést Emma.

– Mi van már itt mindenkiel? – tárta szét a karját a srác. – Ez csak nyelvtan, öcsém!

– Amiből kettes vagy, öcsém! – vágott oda rögtön Olivér. Még soha nem láttam így felpörögve, úgy látszik, jól tesz neki a női társaság.

– Kopjatosk le! – csattant fel Császár. – Ennyi idiótát... Most bemegyek a budiba, megnézem a seggem a tükörben, mert még az is jobb társaság, mint ti vagytok.

– Kösz szépen... – fintorodott el Emma.

– Hé, ez rátok nem vonatkozik, lányok, csak erre a két gyökerre – szabadkozott Császár.

– Azt hiszem, jobb, ha megyünk – intett Réka Emmának.

– Öcsém! – háborgott Császár, még mielőtt a két lány továbbállt.
– Tényleg nem rátok gondoltam.

– Figyu! – szólt oda neki Olivér, majd az emeletre éppen felérő Bali felé mutatott. – Ott jön a segged, menj, játssz vele, hátha jobb társaság lesz.

A lányok felkuncogtak.

– Na jó, ennyi volt, srác! – hóbörgött Császár, és miközben elindult Bali felé, még úgy csinált, mintha le akarná fejelni Olivért. Olivér állta az ijesztést.

Végül mindenki elment, Emma és Réka is.

– Nagyon kemény voltál – veregettem meg Olivér vállát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igen? Majd összeszartam magam. Szerinted ha visszamegyünk a szobába, ki fog nyírni emiatt? – nézett Császár felé.

– Az tuti – vigyorodtam el.

Olivér fújtatott egy embereset.

– Nem baj, így is megérte – mosolygott elégedetten, és mindketten vágyakozva néztünk a lányok után, akik már rég eltűntek a szemünk elől.

A szívem úgy dobogott, mintha a Cooper-teszt után álltam volna meg, mert egy szarul induló helyzetben felül maradtam Császárral szemben, és végre Emmával is válhattam néhány szót. Már mint igazit. Nem csak köszöntünk. Beszélgettünk. A kérdés már csak az volt: innen hogyan tovább?

Mindenesetre egész nap vigyorgva ültem végig az órákat, az sem tört le, hogy a napot dupla matekkal kezdtük, amit a gyűlölt kémia, majd a biosz követett. Egészen eddig kitartottam, de amikor biológián a lángvörös, de nyilván festett hajú Csatáryné magyarázott a szokásos puliszka motyogásával, lassan leolvadt az arcomról a mosoly. Ezt már nem lehetett elviselni. Még a Galgóczi ikrek, Máté és Mariann, az évfolyam legjobb, mindig kitűnő tanulói is a padra borulva aludtak, és a hátsó sorból egyetlen szőke kupacnak tűntek. De Csatáryné ez sem zökkentette ki, ő csak nyomta rendületlenül.

Az utolsó padban ülve én is majdnem elaludtam, amikor többen is látványosan szimatolni kezdték a levegőt. Nem foglalkoztam velük különösebben, de pár másodperc múlva hozzám is elért az ázott kutyaszag.

Ázott kutyaszag?

Felkaptam a fejem a padról. Gombóc gyűlt a torkomba, és nem volt erőm lenyelni.

Ott volt. Megint ott volt a tábla előtt.